

V. ÉVFOLYAM.

Megjelenik

minden vasárnap

ára 3 óra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a

KIADÓ-HIVATALBA

városháztér 6. sz.

alá küldendő.

Pest, nov. 5

1871.

45. szám.

GYÖNYÖKNEK

öt előfizető után

tisztelet-példány jár.

Egyes példány ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:

VÁROSHÁZTÉR 6. SZ.

ide küldendő mindenféle kéz-
irat, mely „Ludas Matyi“-nak
van szánva.

„M e g h a g y a t i k“

a Ludas Matyi utófizetőinek, kik még a július — decemberre eső félévi 3 frt ángáriát be nem fizették, hogy azt jelen fizetési meghagyás vételétől számítandó 8 nap alatt a postán utalványozni el ne mulasszák, mert ellenkező esetben minden forint után hetenként egy piczula jár késedelmi kamat fejében.

Ludas Matyi,

vicz-adó exequens.

Világos tények.

I.

Szerelmes olvasóm!
Vedd elő a Matyit,
Május hetedikéről
S nézz bele egy piczit;
Találsz az első lapon
Egy karakán verset,
Jövő fotografiája
Czimen — s nem keveset
Bámulsz talentumomon,
S meglepve kérdezed:
Te vén Bögös! hogy van az
Hogy így megérezed
— Előbb mint más gondolná —
Mindennek a szelét,
Megjósolván előre
Végkimenetelét!?

II.

No öcsém! a rossz viccet
Ugyan megbocsátom,
Mit a szél megérzésről
Mondasz. — mert mint látom:
Keveset forogtál még
Te a nagy világon,
S könnyen lógva maradnál
Az Absolon — ágon!
Nem kell holmi nagy elme
Azt megpróbétálni,
Csak egy kis kombinálás
S tisztába fog állni!
Meg kell mindig vigyázni
Bizonyos napokat,
S figyelve olvasni a
Jobb-párti lapokat!

III.

A mit azok mondanak
Szépen megfigyelem,
S abból az ellenkezőt
Jövendőni merem.
Hogy Hohenwarth beadta
A cseh — kiegyezést:
Rögtön tudtam előre
A végkifejldést —
Mondám, hogy mind kap egyet
S ha épen nem tudnak:
Veszekedjék egyikésit,
Mindjárt alább hagynak!
Mi az az egy? azt kérde, —
Mi-e? hát miniszter!
Lásd, meg kapta a lapit
Az a cseh filiszter!

Mepanf

IV.

Most csak az van hátra még
 Hogy a többiek is
 Fogadják el tanácsom:
 Szent, hogy kapnak ők is!
 Kezden el veszekedni
 Steyer, Krajna, Salzburg,
 Utánna Karinthia,
 Lodomérja, Habsburg,
 Egy pár hölg czibálják
 Bécsset, innét — onnét.
 Szent, hogy kapnak ministert
 Azt se tudják honnét!
 Gyártsanak állam törvényt,
 Olyant minőt a cseh,
 Osztán a mit akarnak
 Kinyerik, szentuttse!

V.

Mivel nekünk felettebb
 Igen nagyon tetszik:
 Ezernyolczszázhatvanhét
 Tizenkettedik czikk!
 Csak ezt ne bántsd, különben
 Ha bántod, jobb ha futsz,
 Mert bizony a zempléni
 Veréb sorsára jutsz!
 Jelentsd ki, hogy a magyar
 Dieső kiegyezést
 Nagy lelkün elismered,
 Mint egy szent végezést!
 Reménylem, hogy Triest is
 Ha külön állam lesz,
 Miként a cseh-vezérek
 Époly nagy lelkűntesz!!!

VI.

Tehát édes olvasóm!
 Ne kérdezd, honnét a
 Mokra Nagy Bögös ilyen
 Avatott próféta!?
 Mire a jövő tavasz
 Hozzánk elvetődik:
 Az a cseh-komédia
 Másutt ismétlődik.
 S kérdem már most: hogy vajjon
 Az össz-birodalom
 Nem boldog-e? s biába
 Zeng-e róla dalom?!
 Páratlan e boldogság..
 Unicum, raritás,
 Tartsd fen mind végig rajtunk
 Dieső majoritás!!!

Nagy Bögös.

Madarassy Laczi alázatos köszönete Bittó Miniszterhez.

Nagyméltóságú miniszter ur!
 Nagy kegyelmességü uram!

Nagyon rosszul kezdém magamat érezni, midőn Nagyméltóságod által, a valóban reám nézve váratlan ügyési hivatalra lett érdemetlen kineveztetésemet, a hivatalos és nem hivatalos lapokban olvastam. Azonban későbbben leküzdém a félelmet, beismerém, hogy hűséges kéznalásaimnak, miután Horváth Döme az én jó pátrónusom sikert szerzett, az ügyességet habár képtelen lennék is a kívánalmakhoz képest ügyesen vinni, — elfogadom; biztosítván méltóságodat, hogy ezen reám pazarolt bizalmat mielőbb kegyes színe előtt le fogom tenni, s magamnál érdemesebbnek fogok helyt adni.

Ha pedig nagyméltóságod legközelebbi lemondásomnak helyt nem adna: akkor azt, következő adatokkal lesznek kénytelen indokolni, ugyanis:

Én még nőtlen koromban, midőn pályát kellett választanom, elhatároztam, hogy tanár leszek. És nem is csalódtam, mert a midőn fizkó létemre a kecskeméti burgerek közé vetett a sors, csakhamar, bár nagy utánjárás és kézesókolások folytán, a kecskeméti ref. jogakademia egyik lógós tanára lettem.

Itt azonban nem sok idő múlva, miután hasztalan hajhásztam a népszerűséget és miután magamat megkedveltetni semmiképen sem sikerült, de sőt ez a tanároskodás magamnak is annyira terhemre esett: hogy én bizony magyarázni sem voltam képes, a collegiumot biz én csakhamar farba rugtam.

Ekkor ezután könnyebb életmód után jártam, mind-

addig, míg egy jó módú parasztházzal megismerkedtem.

Miután ez sikerült, azon családnak ugyancsak a magam neveltségét meghaladó lányát, tekintettel az ő vagyona, elvettem boldogító páromul.

Igy meglevén jövöm boldogságának alapja, ezután az jött eszembe, hogy ennyi sok vagyonhoz ezim is kellene.

Alig hogy ezt elgondoltam, ismét egy kis költség és utánjárás mielőbb meghozták azt, s lettem a megyénél törvényszéki ülnök.

De biz én ezt is mielőbb meguntam. Ülnökösködni nem volt kedvem, miután az orvosok is arany erem miatt az ülést megtiltották, tiltakozásuknak örömmel adván helyt (?) s így azt is rövid időn farba rugtam.

Ily körülmények közt, miután a közügynek használni nem tudtam, sőt szándékom se volt, beszélődtem a „Kecskeméti lapok“ belmunka társai közzé, az úgy nevezett Környcikáló János jezsuita bandájába, azért hogy ha valaki ellenében piszkolódni kell, az ellen kiöltsem nyelvemet, a mint az egy körmönfont jobboldalistához illik és szokás is.

Ezen a pályán mindinkább érdemeket szereztem, mert a „Ludas Matyi“-t és a „Népszavá“-t ugyancsak megdorongoltam, a mi lapunk a „Kecskeméti lapok“ 29. számában; csak az bosszant mind az által, hogy ez a tudatlan rüpok kecskeméti nép mégis mindinkább több példányban járhatja azokat. Különben az is tudva van méltóságod előtt, hogy mi belmunkatársak Fehér Péter tanárt is megpiszkoltuk azért, hogy az országfelforgató baloldali elveket oly fennen hirdeti, de sőt oly gorombán megmar-tuk, hogy még a vezett kutya sem marhatta volna meg különben.

Végre pedig legközelebb egy Gruden Gergely nevű bórkereskedőre is rávetettük a gyeplőt, azért hogy baloldali, még pedig oly goromba módra megrángattuk, hogy szegény feje kénytelen volt bennünket egy külön lenyomatban megszegyeníteni. Azt pedig azért tettük, mert német létére nekünk, mint a Keeskeméti lapok belmunkatársainak, az általunk megrendelt lábbelik számláit, melyeket kifizetni nem örömet szoktunk, mindig németül küldi meg. Ezen hazafiatlan és illetlen magaviseleteért elhatároztuk lapunkban a jobboldaliak zsebéből élő Keeskeméti lapokban, mit méltóságod is olvashatott, hogy Keeskemét város rendes adófizető iparosai közül, habár ő azt rendesen fizeti is, mint német és nekünk nem hitelezőt mielőbb kitoloncozzatjuk, mely alkalomra nagyméltóságodat is meghívandók leszünk, s uti költségeit mi, a „Keeskeméti lapok“ belmunkatársai szívesen fedezzük; koszt és kvártély pedig ingyen lesz Hazai Jóska helyiségében Szűcs Imre főkapitányunk fedezete mellett.

Midőn ezeket így a legnagyobb őszinteséggel előadtam, teljes hitem és reménységem, hogy Nagyméltóságod lemondásomat elfogadja s ennek folytán a „Keeskeméti lapok“ füles és piszkolódo munkatársai közt, továbbbi működésembe beleegyezését örömmel nyilvánítandja.

Ha pedig Nagyméltóságod talán gyakori ordításaimért ismét egy nagyobb kőnczot vetne, azt két kézzel fogom fogadni csak azért is, mert a boldogult atyámról reám maradt arany paszomántos dolmány különben a molyok millióinak lesz mielőbb áldozata.

Oh! miniszteri tanácsosság! i a! i a! imádlak!

Addig is tehát míg őszinte nyilatkozatomnál fogva lemondásomat benyújtanám, esedezem alázatosan: hogy a miattam üresedésbe jövendő ügyészi állomásra Dékán Pista keeskeméti jogakadémia tanárt kinevezni legkegyelmesebben méltóztassék.

Most, miután családi gondjaim igen elfoglalnak, a szüret is nyakamon volt, de az arany ér is nyugtalanít, maradtam

Nagyméltóságodnak szabad királyi Keeskemét városunkban

a legalázatosabb szolga
Madarassy László.

Sziporkák.

Bő szüret volt, jó bor termett s hatása mindenféle mutatkozott.

— Koma! — szállít meg egy fontolva haladó lakost vásárra menő szomszédja, — nem veszsz új k a lapot?

Minek vegyek koma, — válaszolá anaz — ez a mostani is jó lesz arra, hogy elsárosodjék, ha a fejemből kiittik.

Multkor, mikor a fehérmegyei alispánt pénzsikkasztás miatt kicsapták, a megyeház kapujában strázsáló hajdu minden ismeretlen vagy ismert egyénnek tisztelgett fegyverével.

— Egy — a városban teljesen ismeretlen uri ember megszólítja a hajdut, hogy miért teszi ezt?

— Jaj uram! — válaszol a hajdu — annyi mindenféle hitvány ember volt már alispán a vármegyébe, hogy sohse tudjuk, ki lesz az urunk, azért tisztelgünk mindnyájának.

Éji tivornyázás után mosdani kezd a vendég, s jót huzva a vizes kancsóból mondja: ej! de roszt ez a víz! dehogy is roszt bácsi — szólal meg a sarokból a házi kis fiu — hiszen a papa azt mondja, hogy akármilyen vendég jön, a lovak nagyon szeretik.

Szabadkai életképek.

XL. kép.

Nyílt levél Körpeleszhez.

Barátom Schrölesz! Miutha thüled elthávuztam; azútha sok mindenféle dolgok thüriéntek nálatok. — Azútha már ti is vármegye lethetek; mert a minth az ujvideki banquet leírásából olvastham, nekthek is van fűispánok, a kinek épen úgy, minth a vármegye fűispánjának sinoros pandurja van. — Nagyon sajnálom, hogy nem én vartham az ő monthurját; thudom hogy annak a ki azt vartha jó „rebachja“ volt; sokkal jobb minth nekem 61-ten, midőn a vármegyének sinoroztam.

Az ujságokból tudtham meg azt is, hogy the a „Ludas Matyinak“ Aushelferje*) vagy. — Olvastham viczes naplódat. — Csak folythasd édes Schröleszem! . . még belthied is lehet „Ministerial-Rath“, ha Lenárdból lehetett fűispán.

Tisztelterem a Herr von Miska bácsit, és mond meg neki, ha megthesz engemet fűispáni Hofschneidernek: az egész familiáját kisinorozom.

Hát a mi vitéz Tarhonyaink mit csinál? Thudnak-e Arthigkeitot a pandurok? — Hallotham, hogy ti is polgármester volt másfél napig és a pandurok sapka nélkül járthak, thalán még most is úgy járnának, há be nem állott volna a „Hidég h“.

Jövöre thübbet.

Simkelesz,

Radical Schneidermeister
a Pesth.

*) Sőt több . . ő rendes levelczönk.

Mikor ezt az alábbi kép themát átadtam a rajzolónak, még akkor Hohenwarthnak csak az indulót futták és Trautmansdorf gr. volt az új osztrák kabinet elnökjelöltje, ki a képen figurál. Mikorra a kép litografizva lett, már akkorra b. Kellersperg életrajzát közölte Jókai, mint miniszterelnökét. Mikorára a publikum kezébe jut lapom, hogy akkorára már nem Schmerling ül-e a nyeregbe? az ördög sem tudhatja, nem hogy Ludas Matyi, mert ez az osztrák kabinet nem állandó, mint az idő változó.

Uj Dal-Cin.

— Bécsben —

Dr. Herman-Andrássy: Ugyan Dal-Cin-Hohenwarth signora! még most se győződött meg, hogy mestersége ezen a cseh pimason csak kuruzslás, engedje át a tudós doctor Kellersperg urnak, majd ki kuralja ő absoltice.

Illustrált képe

Bittó igazságügy miniszter telepítvényesekről szóló törvényjavaslatának.

Csalhatatlan rigmus.

Eleget töröm rajt a fejemet,

„Katholikus néplaj,” „Magyar Állam.”
„Üstökös,” „Ellenőr,” „Ludas Matyi.”
„Nép szava,” — csak megforognak nálam.

Olvasgatom, — s a mennyire értem,
Foglalkoznak mind e kettős tárgygyal:
Az egyházi birtok elrablása!!!
S a pápai csalhatatlansággal.

De ki mer ez ellen disputálni,
Hisz a pápai csalhatatlanság —
Nagyon de nagyon sokba fogadnék
Rég ösmert dolog, nem pedig ujság.

Nemzetes urak, nézzünk csak körül...
Nézzük csupán a bibliát, — s ime
Mit mond Abrahám, Izsák és Jákob,
A mint megvagyon írva az ige:

A tisztátalan sertés húsától, —
Én csak tapasztalásból beszélek,
S a szarvasmarhának hátuljától,
Irtózik minden jó zsidó lélek.

Ha nem kóser a lúd, s gyenge bárány,
Meg nem ennék, mert elkárhoznának,
A rabbi mondja ezt; — no hát nem jó
Jele ez a csalhatatlanságnak?

Szóljunk uraim, nem jó jel e ez?
S ha egy zsidó rabbi csalhatatlan?
Hát — csak a római pápa alatt —
Lángoljon az olajjal tölt katlan?

Furesa gondolat, hisz ő szentsége
Adott azt is, mit nem kértünk, — **magunk,**
Megvoltunk lepve, mert szombat napon
Szabad húst ennünk, és nem lesz bajunk.

Az, — ki ezelőtt szombati napon
Húst evett, — az ördögnek áldozott,
S ha penitentiát nem tartva halt el,
Lelke mind örökre elkárhozott.

Azt mondja a mekkai nagy mufti:
„— Bort ne igyál, bort innod nem szabad” —
Végy magadnak harmincz feleséget.
De ha bort ittál, a Dsin elragad —

És lám, — a mi jó vicze istenünk —
Kegyelmesen nézi, ha bort iszunk;
Hisz a kannai szent menyegzőbe,
Még vizből is bort csinált Krisztusunk.

Harmincz feleség? bolond kívánság!
Bár egyet győzzünk, ha szeszélyivel
Előnkbe rukkol — selyem ruhával.
Meg a szent lélek tudná — még mivel?!

Az indusnő, ha férje elhala:
Testét lelkestől máglyára veti,
Vigyázz annyok! ne tégy oly bolondot —
Pius pápa ezt nem engedheti.

Várj, — mig keresnek, vagy keress magad,
Ejszaktól délnek nyílik a világ
Ha télben haltam, várjál tavaszig,
S okvetlen nyílik számodra virág.

Az indusnak a Bráhma parancsol,
A nagy szentségű limai Bráhma.
És még ennél ne lenne nagyobb szent,
A vicze Jézus a római pápa?!

És ba a Bráhma, Mojzes s Mahomed
Utódai mind csalhatatlanok:
Akkor da pána, — mi keresztények —
Kicsintől nagyig vagyunk olyanok.

Hát még a földi helyettes isten
A minden felett szentséges atya,
Nem volna csalhatatlan? — hisz Róma.
Terrarum atque gentium Dea.

Joskó Zazravec,
szénégető.

Párbeszéd.

(a „Betekints” csárdában.)

Nyalka Laczai. Ej Bandi! de szóvalan vagy,
talán bizony megint rosz fát tettél a tüzre?

Sugár Bandi: Nem biz én czimbora! hanem
csak azon törtem a fejemet, hogy hát voltaképen mi is
lehet annak az oka, hogy eltörölték a botoztatást?

Nyalka Laczai: Hát még azt sem tudod?

Sugár Bandi: Nem én.

Nyalka Laczai: Hát tudd meg, hogy a botozta-
tást azért törölték el az urak, mert hát most egyenlő-
ség van. Csak olyan pógár ember az ur, mint én vagyok
la... s csak olyan lökötő sok ur, mint te vagy la...;
csak ugy beviteti Rádai főkomiszárius az urakat, mint a
Pista bátyámat: az egyenlőség aztán azt hozná magával,
hogy az urakat is a Rádai bölesőjére fektessék, mint a te
Péter bátyádat; s ökeméken is ugy elhegedüljék a huszon-
ötöt, mint akármelyik szegény legényen. De hogy az urak-
nak magukat is botoztatni ne keljen, inkább eltörölték a
botbüntetést a szegény legényekre nézve is. Érted?

Sugár Bandi: Ühm! most már értem.

Pattantyuk.

Egy bajor landwehr olyan pápaszemet kerestett egyik berlini lap nyiltterében, melyen megláthatja a a francziák által hadikárpótlás fejében fizetett 5 milliárd frankból a reá eső részt.

Bismárk erre 1 fillért (egy ezüstgaras 12-ed része) küldött a bajornak azon figyelmeztetés mellett, hogy ha a keresett pápaszemet meg nem találná, nézze azt a fillért tizezerszerre nagyító üvegen, szeme előtt lesz azon összeg, mennyire a francz ia kárpótlásból igényt tart, de a mitől a szeme koppan.

Szilágyi Dezső igazságügymini szteri osztálytanácsos s erdélyi képviselői jelölt programját, mint „a deák párt szabadelvű részének tagja” adta ki.

Már most aztán ezt a bókot ki köszöni meg, az öreg Deák-e? vagy a deákpárt?

A cigány diák.

Nyalka Württemberg huszárok
Verbunkos tánczot járnak,
Mint a lányka kedvesére:
A legényre úgy várnak.
Hasztalan, szerencséjük nincs
Senki érték nem hevül.
Hívó szóra egy legény is
Hálójukba nem kerül.
Borral kínál egy közlök
Mindenkit, barátságból,
S im egy nyulánk szomjas cigány,
Hosszat huz kulaesából

Erre vigan kurjongatnak,
Mindenik markába csap,
Csákót nyomnak a fejére,
Hogy ne süssön rá a nap.
Elmult a szomj, a jó kedv is
Eltűnt mint a buborék,
Bánatját csak sulyosbitják
A siránkozó morek.
Elgondolja mily boldog volt
A vályogödörök között,
Hol sártgyuró lábaira
Rózsai vizet öntözött.
Husvét tünep volt ez neki,
Rózsai vize, rózsavíz, —
Barna szűznek csókja után
Szájában az édes iz.

Néz szét, hol lelhetne nyilást,
Hogy csákóستól megszökjék:
S im a vig verbunkosokkal
Egy nyilt térre érkezék.
Itt áll a nagy collegium,
Nyitva van vas portája,
Szebben hangzik a cigánynak
Itt a verbunk nótája.
Elhatározván magában,
Hogy változtatand sorsán,
Tánczol, kurjong színlelt kedvvel,
És beugrik a portán.

* * *

Vissza nézve ekként szóla
A biztos asylumból:
„Már ha úgy is veszni kell,
Mint diák, úgy veszszek el.
Én inkább diák leszek
Nem kardot, könyvet — veszek.”

Mezőkeresztesi.

Adoma.

Fát vágott az egyszeri ember, hogy legyen minél megfőzni a paszitát, mert felesége éppen azon ponton állott, hogy egy taggal megszaportsa a háznépet.

Egyszer csak jön ám ki a bába, hogy jöjjön be már az apjuk, meghozta ám a gólya a kis vendéget.

Az ember bemegy, s meglátva a kis új polgárt, kalap levéve hálát ad a teremtőnek, hogy milyen örömet adott ő nekik; azzal kimegy s tovább vágja a fát.

Egyszer csak jön ki a bába megint, s hívja be az örömapát, hogy jöjjön be, hozott ám a gólya még másikat is.

Az ember nagy fejsóválva be megy s meglátván a másik kis csecsemőt, felsóhajta: „ejh édes istenem, de különös módon mutogatod a te nagy hatalmat az én szegény háznépemen” — azzal kiment s vágta a fát tovább. Egy kevés vártatva hívja ám a bába megint, hogy jöjjön hamar, van ám h a r m a d i k i s.

Már ekkor nem ment be az örömapa, csak az ablakon kiáltá be ezt: **A n n y u k ! m a l a t t z a l t e !**

Diskurszus

Mihály gazda és Iezig szomszéd között.

Mihály: Ugyan szomszéd! miért van az már megint, hogy a Borsszem Jankó egy egész hasábot szentel azoknak az erkölcs-telen szabad személyeknek?

Iezig: Gattübedivelt.. Mihály bácsi! hát nem thodja khi járt itt a moltkbor Bécsbül?

Mihály: De hogy nem! Hát a Giskra!

Iezig: Nu! hát

nem thapasztalta még khend, huygha valami nevezethes emberek legyünnek Bécsbül, a Burszem Jankó rüghün bemothatja nekhi azokhat a drágaláthos szípségeket!

Mihály: Ejnye szomszéd! csakugyan igaz ám, — mikor a bécsi delegátusok itt voltak Pesten, akkor is mindig azoknak a képeit közölte, ez már még is csak nagy szemérmethlenség!

Iezig: Gattübediwelt.. Mihály bácsi! szhemérmethlenség vagy nem szemérmethlenség, az seckkojedno — mint a thót mondja; — a Burszem Jankó azért Burszem Jankó, hogy így thegyen, lássa khend, ű nem thogadhatja meg magáth, ez nekhi már thermészethe.

Nógrádi siralmas nóták.

Az „Ellenőr“ előbb közölte mint a Matyi — hanem azért itt sem késelt még el.

(Ad nótám: czintányéron pogácsa.)

I.

A nógrádi jobboldal,
Hazament egy nagy fölttal...
Megverte a baloldal
Boldog végü nagy bottal.
A főispán, viczispán,
Ezért haragszik is tán?
Hát Agoston¹⁾ és István²⁾
Még most is könyezik tán?
Ne sirjatok, rijjatok...
Inkább kortest hijjatok;
Annak bor, pénzt adjatok.
Csak ez segít rajtatok.

¹⁾ Pulszky Ágoston.

²⁾ Huszár István.

II.

Fráter³⁾ páter szeéd össze az ekléziát,
Hozd magaddal az egész szent bagáziát...
Más megyében keresünk egy új drága hont...
Oda megyünk, ... úgy is közel van ide Hont!

³⁾ Fráter Pál.

Zsiga postás.

Több vitékről jött arra nézve figyelmeztetés, hogy a Borsszem Jankó Wrabell György úr volt szeredi jelenleg budai ügyvéd tisztelt elvtársunk három nyelvű versét,

(magyar, német, tót) mit a nyitrai honvéd zászló felszentelésére írt, most (okt. 15-iki számában) közli, mint újdonságot, még pedig Csudabogár rovatában: — közli pedig minden megjegyzés nélkül, holott nevezett vers a Népszava f. évi 16 (ápril 16-iki) számában már megjelent, — s a Ludas Matyi Nagy Bögöse, a Matyi f. évi 18 (ápril 30-iki) számában egy talpra esett

tótos versben gratulált W. Gy. urnak. — Mi is észre vettük Jankó lopszemlenkedését, azonban csak mosolyogtunk rajta s ha t olvasóink több vidékről nem figyelmeztetnek, nem is szállánk vala, hozzá lévén már szokva az ilyen Borsszemjankóskodáshoz. — Azon, hogy Csudabogár cím alatt közlé Jankó nevezett verset, egy cseppet se csudálkozzanak t. olvasóink, hát ugyan mit várnának mást az olyan gazdagok hulladéka'n élőködből mint hogy csudabogárnak nevezze a hazafui lelkesedés becsületes kifejezését. — Ilyet csak egy Borsszem Jankó tehet. —

!!! Emléksorok !!!

Kukoricza Jánosnak, Székesfehérvár!

Hát megrágtad te is a szíjjat
Szerelmes öcsém János?!
Meg bizony. — Jobboldali lettél,
Az már előttem világos. —
Borsszem Jankónak küldtél verset
És megkapád a jutalmat,
Visszautasított! Lásd, ugy kell,
Igy jár a ki köpenyt forgat!!!

A „Népszava“ előfizetési ára:

Évnyegyedre 1 frt
Félévre 2 frt

Kiadóhivatal: Pest, városháztér 6, szám alatt,

Felelős szerkesztő: Mészáros-Károly.
Főszerkesztő és kiadótulajdos: Mészáros-Károly.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdos: Mészáros Károly.